

λῶς τὰς γαίαις της μετὰ τινος τέχνης ἀνωτέρας τῆς τῶν ἐγγωρίων. Τὸ ὄραϊν ἄσμα γυναικὸς τινος τῆς Πελοποννήσου θρηνοῦσης τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της ἀκούεται ψαλλόμενον ἔτι ἐν Ἀϊακκίῳ, ὅπου διατηροῦνται τινὲς οἰκογένειαί ἑλληνικαί, τελευταῖα λείψανα ἐκείνης τῆς ἀποικίας, ἣτις κατὰ τὸ 1730 ἐξεβλήθη ἐκ τῆς Παομίας ὑπὸ κορσικανῶν, ἐπαναστάντων κατὰ τῆς γενουαίας κυριαρχίας.

Ἐν τούτοις οἱ Ἐνετοί, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἀπειβολῆς τῆς Κρήτης ἐπεζήτησαν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν Τουρκίαν καταστᾶσαν ἰσχυρὰν, ἐθεώρησαν λίαν πρόσφορον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν αὕτη εὕρισκετο εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας (1682) καὶ τῶν Πολωνῶν ὅθεν ἄμα μαθόντες ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν περιώνυμον Καρὰ Μουσταφᾶν ὀθωμανικὸς στρατός, ὅστις εἶχε προχωρήσει μέχρι τῆς Βιέννης, ἠττήθη ὑπὸ τὰ τείχη αὐτῆς ἦτταν δεινὴν διὰ τῆς προθύμου καὶ ἐγκαίρου συνδρομῆς τοῦ ἥρωος βασιλέως τῆς Πολωνίας Σοβιέσκη, δὲν ἐδίστασαν νὰ κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῆς πύλης. Ὁ Μορωσίνης, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος τῆς Κρήτης εὕρισκετο λησμονημένος ὑπὸ τῶν ἀγνωμῶνων συμπολιτῶν του, ἐθεωρήθη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὡς ὁ μόνος ἄξιος ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὴν διοίκησιν τοῦ στόλου ἀληθῶς δ' αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ οὐ μόνον ἐδικαίωσαν τὴν κοινὴν προσδοκίαν, ἀλλὰ καὶ ἀνώτεραι ταύτης ἐδείχθησαν διότι δὲν ἦσαν εἰμῆ σειρὰ νικῶν, αἵτινες τοσοῦτον ἐξέπληξαν τοὺς Ἐνετούς, ὥστε δὲν ἐδίστασαν νὰ ὀνομάσωσιν αὐτοὶ οὗτοι τὸν προκείμενον πόλεμον θαυματουργόν (*guerra miraculosa*). Μετὰ τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τῆς Λευκάδος καὶ τῆς Πρεβέζης ὁ Μορωσίνης ἀπεβίβασεν ὀκτακισχιλίους ἄνδρας εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἵτινες ἐστράτευσαν εὐθὺς κατὰ τῆς Κορώνης. Ἡ

